

Quang Tri városa mellett, Vietnam

1972. április 30. 17.05 óra

Tízyardnyit rohant a tanktól, majd az első robbanás zajára egy fa mögé vetette magát. Még a levegőben úszott, amikor meghallotta a második gránát robaját is.

A fa mögött kivárt egy kicsit, de nem következtek be másodlagos robbanások. A kínai gyártmányú, ütött-kopott T-62-es harckocsinak már nem volt lőszer, ami felrobbanhatott volna. Charon kimászott a fa mögül.

A jármű motorja leállt, a tető búvónyílásain, és az orrban lévő kitekintő ablakon csak úgy ömlött a sűrű füst a szabadba. Az őrmester nem tartotta szükségesnek, hogy ellenőrizze, túlélte-e a kezelő vagy a fémtestben bárki más a robbanást. Ez a tizenegyedik harckocsija volt. Sosem élte túl senki.

A tank mellett még mindig ott térdelt a foglyul ejtett katona. Nadrágján egyre terebélyesebb folt jelezte, hogy bevizelt. Hogy a robbanástól-e, avagy a látottaktól, az nem igazán érdekelte Charont. Eltette a pisztolyt, majd M-16-osát két kezébe fogta, s csövével intett a vietkongnak, hogy álljon fel. Az remegve engedelmeskedett.

– Juhhhééé!

Charon megpördült a kiáltásra, és a szervezetében még mindig dolgozó feszültség hatására majdnem lelőtte a fák közül felé szaladó Simanskyt. A tizedes csillogó szemmel, karabélyát a kezében fogva, mint egy örült rohant oda hozzá, és vigyorogva hátba vágta.

– Ez hihetetlen, őrmester! Sosem láttam még ilyet! Istenem, ha a fiúknak ezt elmesélem! Ó, ha csak...

– Csend! – kiáltott rá Charon a tizedesre.

– De hát ez óriási! Az...

– Pofa be! Ez itt csatatér, te hülye, fogd be a pofád, biztosítsd a terepet, és maradj csendben!

Pete Simansky végre elcsendesedett. Gyorsan körbeszaladta a kis tisztást, majd visszatért Charonhoz, aki éppen a kommunista fogoly ruházatát vizsgálta át. Alig volt nála valami. A tizedes bizalmasan megragadta az őrmester könyökét, és félrevonta Charont. Egy arany öngyújtót nyomott a kezébe, és idiotán vigyorgott a felettesére.

– Őrmester, hadd legyen az enyém!

– Micsoda? – nézett rá értetlenül Charon.

– Hát a faszi. Ha azt mondhatnám a fiúknak, hogy...

Charon megnézte az öngyújtót, majd zsebre vágta. Undorodva legyintett.

– Legyen a tiéd, mit érdekel, mit mondasz nekik, én nem foglak megcáfolni.

– Ó, köszönöm, köszönöm, Jeremiah!...

– Kuss legyen már!

Charon elfordult, és az orosz gyártmányú terepjáró felé indult. Felderítőként megtanulta, hogy ezekben rendszerint van valami, ami érdekes lehet a hírszerzőknek. Hol egy térkép, hol egy kódkönyv, hol egy... Éppen behajolt a kocsiba, amikor meghallotta a hosszú sorozatot. Azonnal oldalra vetődött, és a GAZ mögé gurult. Az M-16-ost készenlétben tartva lesett ki a kerekek között, de nem látott ellenséget. Észrevette viszont Simanskyt, ahogy a vietnami katona földön fekvő teste felett áll. Fegyverének csöve enyhén füstölgött. Charon odarohant a tizedeshez.

– Mi az isten történt!? Szökni próbált?

– Nem – nézett rá ártatlanul a tizedes.

– Akkor miért lőtted le? – Charon meg volt döbbenve.

– Hogyhogy miért? Nekem adtad, nem?

– De én azt hittem, hogy azért kell neked, mert fel akarsz vágni a fogollyal! Egy szóval sem mondtad, te állat, hogy lelövöd?!

– Most mit rinyálsz? Fizettem érte rendesen, nem? Nekem adtad, nem? Azt csinálók vele, amit akarok!

– De hát miért?

– Most már én se megyek úgy haza, hogy nem öltem! Igazi katona vagyok.

– Igazi barom vagy!

– Kit érdekel!? Fizettem, nem? Azt ...

Charon előbb látta meg Simansky mellén a vörös foltokat, mint hogy meghallotta a lövéseket. Egy pillanat alatt eldobta magát, így a sorozat neki szánt része a páncéltesten kopogott végig. Azonnal hasra fordult, és löni kezdett abba az irányba, ahonnan a lövések érkeztek. Láthatatlan ellenfele tovább tüzelt, de ezzel felfedte tartózkodási helyét is.

Charon pontos, rövid sorozatokat lőtt.

Egy idő után azt vette észre, hogy nem érkezik válasz. Várt, de tudta, hogy mozdulnia kell. Talán egy perc is eltelt, mire rászánta magát. Az erdő egészen hihetetlenül csendes volt. Egy madarat is meg lehetett volna hallani, ha végigugrál az ágakon. Charon felpattant, és átrohant a terepjáróhoz, ahol megint hasra vetette magát.

Nem lőtt rá senki.

A következő iramodással bevetette magát a fák közé.

Most sem tüzeltek rá.

Ezen kissé felbátorodva, fától fáig lopakodva megkerülte a tisztást, hogy odajusson a helyhez, ahonnan az orvlövész tűz alá vette őket.

Támadója halott volt. Fekete gyakorlóruhát viselt. A T-62-es személyzetének utolsó tagja volt az. Sisakja pereme alatt érte a lövés, azonnal meghalt, agya minden bizonytal kitöltötte a sisak belsejét. Nem volt kedve megnézni. Tudta már, mi volt benne a rossz érzés az imént.

Elfelejtette megkeresni az őrt. Hiszen nyilván nem fognak egy javításra váró tankot őrség nélkül hagyni, míg megjön a segítség.

Leült a vietnami holtteste mellé. Hányadik is volt ez? Harminc felett járt, de valahol, valamikor elveszítette a fonalat. Már nem számolta.

Simanskyt nem is nézte meg. Emlékezett rá, hogy legalább négy lyukat látott a mellén. Ha még élne is, úgysem tudna rajta segíteni. Levette rohamsisakját, és zsebkendőt keresve a zsebébe nyúlt, hogy letörölje az izzadtságot a homlokáról. Valami a kezébe akadt. Kihúzta a kezét a zsebéből. A tizedestől kapott Zippo volt az.

Charon lassan elmosolyodott. Elővett egy cigarettát, és rágyújtott.

Az arany öngyújtóval.